

Benet Salellas: “Mas és mort políticament. No hi haurà una nova candidatura seva en cap elecció”

Conegut per la seva tasca com a advocat, Benet Salellas (Girona, 1977) ha estat un dels diputats de la CUP que han participat més activament en les negociacions amb Junts pel Sí, que van desembocar 'in extremis' en l'entesa a través de la qual el també gironí Carles Puigdemont va convertir-se en president de la Generalitat. Rep CRÍTIC al seu bufet i durant més d'una hora de conversa fa autocrítica de com la formació de l'esquerra independentista ha gestionat els darrers tres mesos, alhora que es mostra decebut amb el rol desenvolupat pel president de l'ANC, Jordi Sànchez, i, per altres raons, amb Catalunya Sí que es Pot. Defensa que l'acord amb JxSí no pot vendre's com una derrota quan ha implicat la caiguda d'Artur Mas.

Roger Palà / Marc Font

Enmig de la negociació amb Junts pel Sí, en una [entrevista a l'“Ariet”](#) vas afirmar que Mas us va dir: “Aquest és un pols entre la meva gent i la vostra gent. I guanyarà la meva gent”. Vist el resultat del pacte, creus que heu guanyat el pols?

Crec que sí. En els termes en què en aquells moments estava plantejat això, sí. El que passa és que ha estat un pols que ha durat molt i ha suposat molt d'esforç a tots dos costats. Però, en els termes de Mas sí o Mas no, és clar que l'hem guanyat.

Tot i la sortida de Mas, el balanç global no sembla que hagi generat precisament alegria a la CUP. Us ha faltat experiència en negociació i el peatge a pagar ha estat massa alt?

No hi estic d'acord. Estem molt acostumats a negociar. L'assemblearisme, si no sap generar consensos, si no sap treballar en negociació, és una cosa absolutament buida de contingut. Una altra cosa és negociar amb qui té el poder polític, i el poder mediàtic. Quan això s'allarga durant tant de temps, hi pot haver certes victòries de relat que durant la negociació ens van tallant la gespa sota els peus. Però, dins de les alternatives possibles en el context en el qual érem, em sembla molt satisfactori el resultat. S'ha aconseguit l'objectiu que en Mas, amb tot el que significa, no repeteixi com a president, i també l'objectiu de donar continuïtat i contingut al mandat del 27 de setembre, i, per tant, no anar a eleccions anticipades. A partir d'aquí havia d'existir el compromís que nosaltres havíem de col·laborar per tal que aquest Parlament hagi de fer feina i hi hagi certa estabilitat. Era absolutament suïcida per part de Junts pel Sí (JxSí) fer un pacte a pèl, sense cap vincle amb l'estabilitat parlamentària.

Era lògic que la CUP pensés que havia d'assumir un compromís d'estabilitat a canvi de fer caure la figura de Mas. Però potser el que ha deixat un regust estrany és que s'havia parlat de molts hipotètics substituïts, com Raül Romeva, i al final ha estat Carles Puigdemont. Quina diferència hi ha entre invertir Artur Mas i invertir Carles Puigdemont?

Crec que feu trampes en la pregunta, perquè el marc de discussió que s'havia creat era Mas sí o Mas no. I, en aquest marc, diem Mas no i el resultat és Mas no. Ara resulta que el debat es torna a generar sobre el seu substituït, però mai havíem dit que nosaltres no volíem ningú de CDC, ni les nostres bases ens ho han demanat, ni ha estat un tema de discussió política. El debat polític era matar el responsable de l'aplicació de les retallades i el fill polític de Jordi Pujol i ens compellia Catalunya Sí que es Pot i l'esquerra d'aquest país. I hem executat el mandat. Com a gironí i cupaire, que investim com a president de la Generalitat un alcalde contra la investidura del qual vam votar és una contradicció evident i claríssima. Hem fet una oposició molt clara a l'Ajuntament. Però el marc de discussió política era un altre. A mi m'hauria encantat que haguéssim discutit sobre projectes polítics i propostes polítiques concretes, però malauradament hi ha qui va voler simplificar el debat, i al final això té aquestes conseqüències.

Qui va voler simplificar el debat?

Crec que en el món en què vivim és molt difícil tenir debats complexos. Vivim en un món en el qual tot és molt immediat, tot és molt maniqueu, i al final el debat polític ens arrossega una mica a això.

“La negociació i el procés de ruptura, si va acompanyat d'un procés de mobilització i apoderament popular, és imparable”

Tu ets de Girona. Coneixes la tasca de Puigdemont com a alcalde. Serà un bon president de la Generalitat?

Bé, hauríem de definir què significa ser un bon president de la Generalitat. Si vol dir desenvolupar el rol de Mas, de Montilla i de Maragall, el veig una persona perfectament capacitada.

Puigdemont serà un president que servirà per avançar, com vol la CUP, cap a la ruptura amb l'Estat i cap al procés constituent “des de baix”?

Hi ha molts interrogants sobre el que pot passar amb Puigdemont. No tot depèn d'ell, sinó que sobretot depèn del que la gent d'aquest país decideixi que vol fer, sobretot la gent mobilitzada. I aquest és el gran drama. La negociació i el procés de ruptura, si va acompanyat d'un procés de mobilització i apoderament popular, és imparable. I, si no hi ha això, es fa molt difícil que des de la lògica institucional i amb la correlació de forces amb Junts pel Sí el que passi pugui ser gaire interessant.

“Hi ha qui ens ha obligat a fer una pancarta i a quedar-nos en la pancarta. I la complexitat de la negociació no cabia en una pancarta”

No sé fins a quin punt la figura de Mas s'ha convertit en un fetitxe. No hauria estat millor, en perspectiva, l'estratègia d'invertir-lo amb dos vots i evitar el sacrifici i l'escarni, amb una autocrítica tan dura i la dimissió de dos diputats 'a posteriori'?

A 'toro pasado' és molt fàcil fer aquest tipus d'anàlisi. El que em preocupa és per què no tenim la

capacitat d'iniciativa política de plantejar això i preguntar-nos si no seria més interessant fer una investidura i estar més lliures pel que fa al suport polític. Ningú ens deixa tenir aquest debat, fins i tot des de la pròpia concepció de l'esquerra d'aquest país. Em sap greu perquè jo em sento component d'aquesta esquerra i me l'estimo molt, però és una mica la política de la pancarta. I la negociació i la complexitat de la negociació no cabien en una pancarta, però hi ha qui ens ha obligat a fer una pancarta i a quedar-nos en la pancarta. Una de les exigències que ens hem de posar de cara a madurar més políticament és poder tenir debats amb moltes més opcions, més matisos, i des d'una perspectiva més estratègica. Sobre l'autocrítica no estic d'acord que hàgim pagat un preu molt alt. No em sento humiliat, perquè no participo de l'esquema de justícia primitiva que ens han posat, d'ull per ull. No el compro perquè no forma part del meu univers mental. Com a CUP, estem en fase d'autocrítica i la voluntat de l'organització és obrir un procés de debat sobre què ha passat en aquests tres mesos. Que en Julià de Jòdar i en Josep Manel Busqueta estiguin o no de diputats és totalment secundari; no ho visc com una humiliació.

Vas dir: "Hem enviat Mas a la paperera de la història". La frase serà recordada, sobretot si no hi acaba: ha dit que es reserva el dret de tornar-se a presentar a unes eleccions. Fins a quin punt creus que Mas s'ha retirat o que seguirà governant a l'ombra?

Mas és mort políticament. No hi haurà una nova candidatura de Mas en cap elecció. Una cosa és que ell es mantingui actiu fins que hagi resolt el tema de la seva successió a CDC, però simbolitza un període de la història d'aquest país que, en l'aspecte social i de cultura i herència pujolista, hem de poder oblidar tots. No crec que sigui profitós que torni en un futur. El Mas que hem conegut en el lloc en què l'hem conegut ha passat a la història.

Poc abans d'apartar-se, Mas va afirmar que la CUP no tenia prou força per provocar la seva retirada. Finalment s'ha demostrat que no era així, tot i que s'hi han d'afegir altres elements, com les males perspectives electorals de CDC. Amb el desenllaç, s'entén menys que des de dins la CUP se'n debilités la posició negociadora mostrant la disposició d'una part de l'organització a investir-lo?

Hem de decidir quin model d'organització volem. I determinats models d'organització impedeixen tenir determinats models de negociació. Si el que vols és mantenir una posició absolutament unànime de zero crítica i debat intern i de zero transparència, perquè això et genera una posició de força que doblegui l'enemic i entens que això deriva del tancament de files, això casa molt poc amb una cultura política horitzontal, oberta, transparent i de debat públic on participen no només els militants. Quan optes per aquest esquema, la força de la negociació no rau tant en la posició monolítica, sinó a estendre el debat al conjunt de la població, a polititzar com més gent millor i que el debat constant i la pluralitat d'idees sigui precisament la teva força política. I no ho dic des del punt de vista teòric, sinó perquè m'ho crec.

Un dels errors de la CUP ha estat la falta de capacitat de transmetre un contrarelat al de JxSí?

Segurament falten més subscriptors a CRÍTIC . Qui genera el relat? Sempre havia pensat que no generàvem relat perquè no sortíem prou als mitjans. I ara no hem deixat de sortir i no hem generat relat! Per tant, vol dir que la capacitat de generar relat és en un altre lloc i no sé a on. És clar que l'esquema mediàtic que tenim en aquest país, amb el Grup Godó o la CCMA, ajudar-nos no ens ha ajudat gaire.

"Per què CSQEP el 9-N vota en contra d'un procés constituent no subordinat si el defensava en campanya?"

La CUP va anar molt forta durant la campanya electoral assegurant que no investiria Mas i al cap d'un mes i mig sembla que per a la meitat de la CUP això ja no li era tan greu. Va haver-hi realment un debat previ o és la política de la pancarta que us empeny cap a això? O pensàveu que amb una abstenció n'hi hauria hagut prou?

Crec que en alguns moments no hem afrontat els debats estratègics necessaris, i això forma part de l'autocrítica. Sobre les abstencions hauríem tingut el mateix debat. El que passa és que potser sí que comptàvem que disposaríem d'aliats que no hem tingut.

Parles de Catalunya Sí que es Pot (CSQEP)?

És clar. La travessia en el desert que ens han fet fer a mi personalment em costa molt de pair. I em fa replantejar moltes coses sobre el futur de l'esquerra en aquest país. Que per asseure't en una reunió els que havien de ser els teus companys de lluita et posin com a condició que no hakis investit en Mas és dramàtic.

Potser a CSQEP els hauríeu hagut de seduir i el mateix 9-N ens vam trobar amb una declaració amb uns termes explícitament independentistes quan veníem d'uns resultats justets, en què no s'havia superat el 50% dels vots.

Dues esmenes. Jo vaig fer campanya en una circumscripció on el candidat de CSQEP, en Marc Vidal, va dir que era independentista. Igual que la Sara Vilà a Lleida. I durant tota la campanya ells van fer el discurs que els seus vots eren una abstenció al plebiscit. I no deixaven que se'ls comptés com a vots del no. I, en canvi, els números que es fan ara són de 48% sí i 52% no i al Parlament el dia del debat d'investidura l'Arrimadas deia que els del no van tots a l'una i no veia escarafalls a la bancada de CSQEP. Quan negociem la declaració del 9-N, fem un esforç gegantí perquè pugui generar comoditat a CSQEP i al punt u es parla de procés constituent no subordinat. Ells diuen en campanya que estan per això; però, en canvi, hi voten en contra. Parlem de pobresa energètica, de pobresa infantil, de refugiades, de la qüestió del deute de la banca resident... Parlem de tot això i fem que es voti separatament, per què hi voten en contra? Al final, aquest argument de no voler participar en el plebiscit acaba generant un marc en el qual s'exclouen de tot allò que no tingui com a condició primera acceptar el marc indissoluble de la unitat d'Espanya. I jo pensava que en molts aspectes érem companys de viatge.

“Quan acceptem aquest acord, entenem que serveix per trencar amb l'”statu quo”

Certes anàlisis de l'acord fetes de l'esquerra espanyola van en la línia de pensar que la CUP s'ha fet l'harakiri. Creus que l'opció presa és la que limita la trencadissa interna?

En Busqueta ho va dir molt clar a la conferència política del 8 d'octubre, quan va dir que nosaltres estem per buscar solucions de país i avançar cap a la construcció de la república, i, si això significa que no sobrevisquem com a estructura política, estem disposats a assumir-ho. Quan acceptem aquest acord, entenem que serveix per trencar amb l'”statu quo”. Qui tingui un altre camí per trencar l'”statu quo”, que el posi damunt la taula, que el discutirem. Ara mateix, l'únic que obre una finestra d'oportunitat per canviar les coses és aquest. Nosaltres hi apostem, i, si això significa que la CUP hi perd vots, em preocupa poquíssim. No hem nascut per ser una estructura electoral ni per deixar de fer coses pel que diuen les enquestes. Si serveix per construir la república, benvingut harakiri.

Fins a quin punt és un acord de pors mútues, la por de CDC d'estimbar-se, la por de la CUP de trencar-se, la por que l'independentisme baixés? És un acord 'lost-lost'?

L'única por que tindria és que després d'estar tres mesos per aconseguir un canvi de lideratge del procés i que s'aconsegueixi, ara es vengui això com una derrota o com un 'lost-lost'. Això sí que em fa pànic, perquè vol dir que realment tenim un descontrol sobre els escenaris d'opinió que és espectacular i una enorme pulsio caïnita dins la mateixa esquerra. On és la derrota? Trenquem el lideratge del procés, obrim un escenari a curt termini de creació de la república i de procés constituent i, a més a més, ho fem impulsant una declaració que té un annex social superpotent. On és la derrota? Que els de la CUP haurem d'anar a una reunió més amb Junts pel Sí?

Com anirà això?

S'ha de concretar. Hi ha qui fa la conya que dos diputats nostres aniran de colònies. Com jo ho entenc, la idea és que hi hagi dos diputats dins del grup de JxSí i, per tant, que estiguin al dia de quins són els debats, quins són els projectes, quins són els ritmes, quins són els equilibris... No oblidem que a JxSí també hi ha esforços per mantenir equilibris i en alguns casos són espectaculars i en alguns moments han generat alguns col·lapses en la negociació.

Per exemple?

Per exemple, en temes com Barcelona Word o l'impost de successions. Al final a la proposta definitiva no hi era, però va estar a punt de ser-hi perquè a dins hi havia un sector molt posicionat a favor d'augmentar la recaptació. Hem d'entendre que aquests dos diputats aniran allà per coordinar al màxim l'acció parlamentària. Aniran a les reunions de JxSí, hi participaran i hi opinaran i seran al procés de coordinació intern. Però aquests diputats seguiran la disciplina de vot del grup parlamentari de la CUP.

Artur Mas va parlar de cessió de dos diputats de la CUP que sempre votaran amb JxSí.

Però això no és el que diu l'acord. Artur Mas va construir una explicació de la situació pel preu que posava al seu cap amb una compareixença molt dura sobre nosaltres que no encaixa amb el consens sobre el contingut de l'acord.

“Si el Govern de Puigdemont fa el mateix que un altre Govern autonòmic, té els dies comptats”

Estrictament, l'acord especifica que donareu estabilitat parlamentària en tot allò que fa referència al procés de ruptura democràtica i al procés constituent. On acaba aquesta garantia perquè, per exemple, si no avals els pressupostos, pots impedir que s'avanci en les polítiques socials desenvolupades en la declaració del 9-N? Quin marge de maniobra teniu?

A diferència del que ha dit molta gent amb una voluntat intoxicadora, aquí no s'ha pactat l'aprovació dels pressupostos. Una altra cosa és que la no-aprovació dels pressupostos pot comportar-ne la pròrroga, i això, concatenat amb altres faltes de suport, pot provocar la caiguda del Govern. Això entenc que és obtenir un mecanisme de control sobre aquest Govern.

No creus que en certa manera la CUP està reproduint l'esquema d'ERC el 2012? A la pràctica, és un pacte d'estabilitat amb un Govern liderat per CDC.

El Govern al qual donava suport ERC era autonòmic. Nosaltres donem suport a un Govern preindependent i prerepublicà.

Bé, tècnicament, és un Govern igual d'autonòmic.

Sí, tècnicament, és un Govern autonòmic; no et preocupis, que té els dies comptats, i aquí hi ha la diferència amb ERC. No ens genera atracció ser al Parlament ocupant cadires. Si això que hem fet no serveix per trencar les regles del joc, el Govern no tindrà el suport de la CUP. Aquest és l'autèntic control. El Pacte de la Llibertat de 2012 deia que ERC sempre havia de donar suport al Govern. Nosaltres no ho hem firmat així. Junts pel Sí només tindrà suport en termes de procés constituent i ruptura democràtica.

“No hem de tenir por de les urnes. Es poden aprofitar les eleccions constituents que preveu el full de ruta de Junts pel Sí per fer un referèndum unilateral”

Què ha de passar perquè aquest Govern deixi de ser un Govern autonòmic?

Hi ha un full de ruta de Junts pel Sí amb una sèrie d'accions que s'han d'emprendre en 18 mesos, i no es tracta que tot es faci el mes 18. En 30 dies han d'entrar tres projectes de llei al Parlament. Cal crear una estructura i generar uns instruments que permetin que després dels 18 mesos, si així es decideix en el seu moment, es pugui fer una declaració d'independència real. I tot això ha de tenir una validació democràtica. El full de ruta de Junts pel Sí parla d'eleccions constituents, i nosaltres estem en discussió interna perquè pensem que hi ha d'haver un mecanisme per referendar-ho més enllà d'això. Ja vam dir que no fariem una declaració unilateral d'independència.

Junts pel Sí parla de fer un referèndum sobre el projecte de Constitució catalana que diu voler elaborar.

Personalment, a mi no em fan por les urnes. Crec que una declaració de ruptura com la que es vol fer d'aquí a 18 mesos vol dir que aquestes eleccions constituents han d'anar acompanyades d'un mecanisme referendari. Es pot aprofitar la mateixa convocatòria electoral per fer un referèndum simultàniament. Evidentment, un referèndum unilateral. No hi haurà referèndum pactat.

Però com es poden tirar endavant mesures unilaterals amb l'Estat en contra i amb un suport social que no és majoritari i ni de bon tros hegemònic?

En el marc d'aquest procés que s'obre veig factible incrementar la majoria social. És evident que no podem aspirar a arribar a majories del 90%. Això sí que seria somiar truites. Però les regles del joc són les regles democràtiques. Si tu obtens una majoria -no dic que hagi de ser necessàriament del 50% més un vot, però en tot cas, una majoria-, això t'ha de permetre anar avançant. El que no compro és pensar, des del derrotisme, que, com que no obtindrem cap tipus de majoria mai, ens hem de quedar a Espanya amb l'estatu quo actual i amb la desigualtat i regles actuals.

Dimarts es va fer efectiva la dimissió d'Antonio Baños com a diputat. Fa l'efecte que Baños es va precipitar uns quants dies. Posteriorment, va dir que, si la CUP el volia, ell hi tornaria. El seu lideratge era potent. Per què no s'ha valorat el seu retorn?

Nosaltres partim de la idea que els personalismes són perillosos, i l'individualisme no pertany gaire a la nostra manera de fer. A partir d'aquí, mai podrem estar prou agraïts per la generositat i l'esforç d'Antonio Baños durant aquestes setmanes. És una persona que genera un discurs que la gent de la CUP compartim moltíssim i que serveix per trencar molts estereotips sobre el projecte independentista. Però ell va prendre una decisió en un moment concret, i la coherència també ens porta a ser responsables. Ell ha de ser responsable i acceptar les conseqüències de la seva dimissió.

Com queda la CUP pel que fa a lideratges després de la marxa de Baños?

Ell era el president del grup parlamentari. Algun altre dels diputats haurà d'assumir la presidència, sempre partint de la idea que el concepte ens genera moltes contradiccions i no suposa cap tipus de privilegi ni verticalitat dins del grup. Ho era Baños perquè havia anat de número 1 de la candidatura, i podria ser qualsevol. Ara entren 4 diputats nous i dins del grup hem de fer autocrítica i decidir com afrontem tot el que ve a partir d'ara.

Quin paper tindran Busqueta i Julià de Jòdar a partir d'ara?

Busqueta té un perfil d'assessor en matèria econòmica i està desenvolupant el projecte "Sobirania" dins de la CUP en termes de formació i debat. En Julià té una gran capacitat política de construcció de discurs i esperem comptar amb la seva ajuda en aquest àmbit. Ells seguiran sent allà. Continuen sent companys de trinxera.

Aquest acord suposa un punt i a part per a la pugna interna de la CUP, o pot tornar a haver-hi confrontació?

Sóc dels que creuen que la forma com s'ha produït el debat ha desnaturalitzat el que és la CUP. La CUP és independentista i anticapitalista. I, quan tu forces que la CUP hagi de decidir quin dels dos conceptes predomina sobre l'altre...

...s'empata.

Bé, la màquina es col·lapsa. I nosaltres hem d'intentar aconseguir que els debats no siguin en aquests termes, sinó que incloguin sempre un element.

Més enllà dels quatre diputats que per diferents raons deixen el grup parlamentari, tot el procés viscut suposarà canvis, per exemple, en el secretariat nacional?

No ho sé. Aquest procés d'autocrítica que hem començat ha d'acabar en una assemblea nacional que debati qüestions estratègiques i organitzatives. La gent ho demana. L'assemblea nacional de Sabadell va tenir un component molt potent pel que fa a visibilitzar l'exercici de la democràcia assembleària, però és evident que no era el millor format per a un debat real d'aprofundiment democràtic. Potser té més sentit reforçar les assemblees territorials, que són espais de 100-150 persones on el debat és més ric.

"Els tres mesos que ha durat la negociació no tenen a veure amb el procés assembleari, sinó amb un ritme que no hem controlat"

Anna Gabriel deia en una [entrevista a CRÍTIC](#) que es feia difícil practicar l'assemblearisme quan el disseny de les institucions l'ha fet el contrincant. El procés de negociació d'aquests tres mesos demostra que l'assemblearisme aplicat a la política parlamentària no funciona?

Jo crec que sí que funciona. Les institucions, en realitat, són extremament lentes. El que passa és que hem de millorar el format intern: quin és l'espai òptim perquè tothom pugui expressar-se i participar en el debat de forma enriquidora. Els tres mesos que ha durat la negociació no tenen a veure amb el procés assembleari, sinó amb un ritme que no hem controlat, sovint derivat de la pròpia incapacitat de Junts pel Sí de resoldre les qüestions que els posàvem sobre la taula. En aquests tres mesos les decisions han pujat i baixat més de 10 vegades. Si haguéssim hagut de prendre una decisió en 15 dies, s'hauria pogut fer. No vol dir que no es pugui millorar, és clar. Ara

bé: podríem governar la Generalitat de forma assembleària? Home, doncs probablement no. Però en aquest esquema d'avui és perfectament vàlid.

Es va plantejar que l'acord final passés per una altra assemblea?

El mateix dia de la votació d'investidura, una hora abans, al parc de la Ciutadella? . No es va plantejar per un tema de falta de temps, tot i que he de dir que, pel que fa a la meua territorial, la nord-oriental, la majoria d'assemblees locals van intentar via correu electrònic consultar les assemblees locals.

“Els mitjans de comunicació públics i privats han estat com una bateria de guerra per contrarestar els nostres arguments”

El tractament dels mitjans amb la figura d'Anna Gabriel ha estat especialment dur. Com heu viscut la relació amb la premsa durant aquests mesos?

La CUP va gaudir d'una certa simpatia dels mitjans de comunicació durant la legislatura passada, en tant que tenia molt poca capacitat d'incidència política real al Parlament. Els mitjans eren complaents. El que ens hem trobat l'equip que ha entrat ara és que s'ha utilitzat tota la bateria de guerra per contrarestar el nostre relat, arguments i posicions. I això s'ha fet per part dels mitjans públics i pels privats. En el cas concret d'Anna Gabriel, exemplifica un element de misogínia que em preocupa. Si parléssim d'un cas aïllat, podríem pensar que deriva d'alguna cosa que ella hagi pogut fer o dir. Però em genera sorpresa la quantitat de comentaris sobre les dones de la CUP. Penso en el cas “rossa de la CUP”, de la roda de premsa de diumenge passat amb relació al somriure de la Neus , i en d'altres. A mi em genera una certa curiositat que, si una donariu, o si està seriosa, això genera una sèrie de reaccions que no passa si un home de la CUP riu o està seriós. La gent no parla tant de si els homes de la CUP som durs o simpàtics. Nosaltres hem intentat en tot moment fer de portaveus i sota aquest concepte hem expressat de la millor manera que hem pogut l'opinió del col·lectiu, i és injust que es vulgui crucificar una persona com l'Anna per les opinions que emet, perquè mai hem donat les nostres opinions personals. I potser és un error, potser els diputats hauríem de tenir més autonomia. És un dels temes que tenim ara sobre la taula.

“Que Junts pel Sí hagi inclòs l'Òmnium i l'ANC a la seva llista ha debilitat el sobiranisme cívica”

El sobiranisme cívica es pot haver ressentit després dels últims mesos? No pot comparar-se, per exemple, l'expectació a la plaça Sant Jaume amb la investidura de Puigdemont, amb l'expectació del dia en què Ada Colau va ser investida alcaldessa.

Qualsevol moviment popular que col·loqui les seves expectatives de transformació exclusivament a les institucions està destinat al fracàs absolut, es digui PAH o ANC. Des de les organitzacions que treballem a les institucions hem de ser molt curosos amb quines relacions mantenim amb aquests moviments. El que és clar és que el fet que Junts pel Sí hagi inclòs Òmnium i l'ANC a la seva llista ha debilitat bastant la capacitat de mobilització d'aquestes organitzacions com a força transversal. I en aquest debilitament ha estat molt important el paper partidista que ha tingut la persona que en aquests moments és al capdavant de l'ANC, Jordi Sànchez.

En alguns mitjans s'ha dit que ell havia estat un dels facilitadors de l'acord final.

A mi no em consta que això hagi estat exactament així.